

ת"פ 37667/10/19 - מדינת ישראל נגד יחזקאל מיכאלי

בית משפט השלום באילת

ת"פ 37667-10-19 מדינת ישראל נ' מיכאלי(עציר)

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט מרדכי (מוטי) לוי
מדינת ישראל
המאשימה:
ע"י ב"כ עו"ד גור צור

נגד
הנאשם:
יחזקאל מיכאלי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אסף לוי

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בהסדר מיום 8/3/2020 (להלן: כתב האישום המתוקן) בשתי עבירות: עבירה של איזמיםעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובעבירה של אי חידוש רישיון של כלי ירייה, עבירה לפי סעיף 16(1) לחוק כלי היריה, תש"ט-1949 (להלן: **חוק כלי היריה**).

2. זה המקום להדגיש שכתב האישום המקורי תוקן בפעם הראשונה עובר למענה (להלן: **כתב האישום**). בשל תיקון כתב האישום והבאתו למתכונת של כתב האישום המתוקן יובאו להלן פרטים תיאוריים מכתב האישום כדי שניתן יהיה להבין את ההתרחשות מבחינה כרונולוגית. אין בכך כדי לכבד את התיקון כמהותו לצורך גזירת הדין.

3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן הנאשם והגב' טלי פרץ (להלן: **המתלוננת**) היו בני זוג משך כ- 18 שנים. חודש וחצי עובר לאירוע מושא כתב האישום באה אל קיצה, ביוזמת המתלוננת, מערכת היחסים עם הנאשם. חרף זאת, נכון למועד כתב האישום התגוררו המתלוננת והנאשם תחת קורת גג אחת בקיבוץ יהל.

4. על פי כתב האישום המתוקן בתאריך 17/10/2019 בשעות הערב יצאה המתלוננת עם חברתה לעיר אילת. במהלך אותו ערב הנאשם התקשר למתלוננת מספר רב של פעמים שאל אותה היכן היא ושלה לה הודעות.

למחרת היום, 17/8/2019 בשעות הבוקר הנאשם החל לבכות ואמר למתלוננת שהוא לא יכול לחיות בלעדיו. או אז איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בחייה בכך שאמר לה: "**אני יכול לפטור** (הטעותבמקור,

מ.ל) את זה אחרת, יש לי שני כדורים, אחד לך, אחד אני יתאבד" (הטעות במקור, מ.ל) מיד ובסמוך נכנס לחדר, הניח ידו על אקדח מסוג CZ מ.ר 19107 (להלן: **האקדח**) שהיה מונח על המיטה ולידו מחסנית וזאת בכוונה להפחיד את המתלוננת או להקניטה. במעשה דלעיל החזיק הנאשם באקדח, בלא ששילם את האגרה לחידוש רישונו או שלא חודשה תעודת הרשאתו.

ראיות לעונש:

5. ביום 10/2/20 התקיים דיון שמיעת הראיות. ביום זה נחקרו המתלוננת וחברתה, הגב' סילביה ניסים. במסגרת הדיון הוגשו המוצגים הבאים: דיסק מצלמת הגוף של השוטרים שהגיעו לבאר אורה שסומן נ/1; תדפיס הודעות מהטלפון של המתלוננת שסומן נ/2; הסכם ממון שהוגש על ידי המתלוננת שסומן נ/3; עדות המתלוננת במשטרה מיום 18/10/19 שסומנה נ/4 ועדות במשטרה של טום אינגבר ברמי, כלתה של המתלוננת, שסומנה נ/5.

מטעם המאשימה העידה המתלוננת.

המשך הדיון נקבע ליום 8/3/2020. בפתח דיון זה ביקש הנאשם לחזור בו מכפירתו והוצג הסדר דיוני לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הצדדים יטענו לעונש וגזר הדין יינתן.

במסגרת הטיעונים לעונש וכחלק מהם ביקשה המתלוננת לומר דברים ולבקשה זו נעתרתי. וכך טענה המתלוננת:

"הנאשם איים עליי בנשק חם, באקדח, המשיך לרדוף אחריי לבאר אורה ונעצר, אני חיה בתוך עמי, אתם מכניסים אותי לסטטיסטיקה, אני מאויימת וחרדה לחיי. עליי הטילו רפש, הוא שאיים עליי, אני נחקרתי חקירה נגדית במשך חמש שעות, הוא לא עמד לדיון, הוא לא נחקר, יש לו עו"ד, לי אין עו"ד, אני שקופה, אני עדיין שקופה ואני מרגישה שחיי הם הפקר, זו תחושתי.

זה כל מה שיש לי להגיד."

הנאשם ביקש לפנות בדברים אל בית המשפט והמתלוננת ואמר:

"ראיתי את זה כחוויה מתקנת, זה עשה לי טוב ואני גם חוזר לבת זוגתי לשעבר. אני אעלה בסופי שבוע לאשדוד לאשתי לשעבר, המתלוננת לא כאן כרגע ואני רוצה להגיד שאני מתנצל לפניה על מה שקרה ושלא תרגיש מאויימת. צר לי על האירוע."

טיעונים לעונש מטעם המאשימה:

6. ב"כ המאשימה, עו"ד דרור אקלר, טען שהנאשם יליד 1952 נעדר עבר פלילי הודה בכתב האישום המתוקן במהלך ניהול הוכחות לאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת. ציין כי על פי כתב האישום המתוקן הנאשם איים באמצעות אקדח על המתלוננת בכך שהצביע על האקדח שהיה מונח על המיטה

עמוד 2

ולידו מחסנית, ואמר למתלוננת, שיש שני כדורים אחד לו ואחד לה בכוונה להפחידה או להקניטה. הפרקליט טען כי בכל הנוגע לערכים המוגנים הנפגעים כתוצאה מעבירה זו ישנה חומרה יתרה כאשר מדובר בבני זוג וכאשר האיום נעשה בעזרת נשק חם-אקדח ובפרט כאשר לידו מחסנית עם כדורים. ביקש לא להכביר במילים וציין בקצרה כי אנחנו נמצאים בימים שבהם עבירות אלימות כלפי בנות זוג הפכו לרעה חולה ואת התוצאות ההרסניות אנו רואים מידי יום, וכאשר ניתן להבחין כי הדרך בין האיום לבין אובדן וקיפוח החיים היא קצרה. לטעמו, יש ליתן על כך את הדגש וזאת על מנת להרתיע את היחיד ואת הרבים כמצוות תיקון 113. לידו בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ועדותה של המתלוננת מיום 10/2/20 יש לקבוע כי הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הגבוה ביותר. בקשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הפנה לעדות המתלוננת בכלל ולעמודים 8-9 לפרוטוקול בפרט שם המתלוננת מתייחסת לתחושותיה הסובייקטיביות אשר לטעמו מעידות גם על הנסיבות האובייקטיביות. בתוך כך ביקש לטעון שהגם שכתב האישום קצר אל לו לבית המשפט רק לנתח את המילים באובייקטיביות, אלא גם להידרש למכלול והוא שהודאתו של הנאשם נעשתה לאחר עדותה של המתלוננת ועל כן לא ניתן להתעלם מאותה עדות.

7. אשר לפסיקה הנוהגת הפנה בא כוח המדינה תחילה ל- רע"פ 1293/08 שם נגזר דינו של נאשם, נעדר עבר פלילי אשר איים שלא באמצעות אקדח ונגזר עליו 12 חודשי מאסר; עוד הפנה ב"כ המאשימה ל- ת"פ 3511-02-19 שם איים הנאשם על בת זוגו, שלא באמצעות אקדח, כשהזהיר אותה שאם תלך לבית המשפט להתגרש יהרוג אותה ואת עצמו. שם נקבע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל. לבסוף נגזרו שם על הנאשם 12 חודשי מאסר; לבסוף הפנה ל- ת"פ 2064-04-19 שם הורשע הנאשם בעבירות איומים על רופא שיפוצץ את המיון, איים על קצין שישרוף את בית החולים וכן איים על החוקר שיפגע בהוריו ויצית את ביתם. עוד הורשע בהתנהגות פרועה במקום ציבורי והיזק לרכוש. לטענת ב"כ המאשימה חברי כב' השופט ברגר קבע מתחם שנע בין 4 חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר (עיון בגזר הדין מעלה שהגם שהשופט ברגר ציין שיכול וייקבע מתחם כפי שטען ב"כ המאשימה, בפועל נקבע מתחם שנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל- מ.ל.).

לבסוף עתר ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 18 ועד 36 חודשי מאסר בפועל בטענה כי במקרה שלפני יש להחמיר עם הנאשם שכן האיומים בוצעו עם אקדח, למתלוננת נגרם נזק שבוטא על ידה באומרה **"אני חושבת שעד היום לא חזרתי לעצמי בכלל אחרי המפגש הנוראי הזה שהיה כל כך קרוב לסיום חיי"**.

בא כוח המאשימה הדגיש שלא נעלם מעיני המאשימה שהנאשם נעדר עבר פלילי, הוא הודה בכתב האישום המתוקן, והאופן בו הנאשם חווה את האירוע. בשים לב למכלול עתר בא כוח המאשימה לגזור על הנאשם מאסר בפועל בן 24 חודשים, מאסר מותנה על עבירות אלימות ואי חידוש הנשק, עוד עתר לפסוק פיצוי כספי למתלוננת או לכל פחות קנס וביקש שהבכורה תהא לפיצוי כספי למתלוננת.

טיעונים לעונש מטעם הנאשם:

8. ב"כ הנאשם, עו"ד אסי לוי, טען שהמתחם לו עתר ב"כ המאשימה אינו מגובה בפסיקה. הלכה שיצאה מלפני בית המשפט המחוזי היא שכאשר המאשימה מבקשת לקבוע מתחם מסוים יש ליצוק לתוכו תוכן ולהראות פסיקה רלוונטית. הפסיקה ש הוצגה על ידי המאשימה מדברת על מתחם שנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשים. אשר לחומרה היתרה לה טוענת המאשימה השיב כי מפנה לגזר דין ב-ת"פ 50696-03-19 מדינת ישראל נ' אברמסון (להלן: אברמסון) שניתן על ידי מותב זה, שם לטענתו דובר על איומים חמורים יותר מהמקרה דנן ונקבע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ל-12 חודשי מאסר והוטלו על הנאשם 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. במענה לטענת המאשימה שהנאשם תכנן את האירוע טען כי הנאשם לא תכנן דבר והאיומים היו בבחינת אמירה ספונטאנית. בקשר לטענת המאשימה כי האיום נעשה באמצעות אקדח ביקש לחדד כי אין בכתב האישום כל אזכור לכך שהאיום נעשה באמצעות האקדח ובטענותיו בא כוח המאשימה בעצם משנה את עובדות כתב האישום מה שמנוגד לסעיף 13 לחוק (לא ציין לאיזה חוק מתייחס מ.ל.). עוד טען שיש הבדל גדול בין מי שמצמיד אקדח לרקה לבין מצב בו האקדח פשוט היה מונח שם. באשר לאקדח עצמו טען שמדובר באקדח שהוא על גבול האספנות ונמצא אצל הנאשם במשך עשרות בשנים כך שההחזקה אינה קשורה לנסיבה עבריינית קיימת או צפויה. בדיון על איומים יש צורך לבחון נסיבות אחרות כמו שימוש באקט פיזי, קונקרטי או באיום בעל גוון של חומרה יתרה כאשר מדובר, למשל, באיום כלפי עובד ציבור רפואי כפי שניתן ללמוד מהפסיקה אליה הפנה בא כוח המאשימה.

הסנגור הפנה ל-רע"פ 1867/12 ו-רע"פ 2564/11 (אזכרו בעניין אברמסון הנ"ל מ.ל.) כחלק מפסיקה ענפה במקרים דומים בהם נקבעו עונשים של מאסר על דרך של עבודות שירות הסנגור עתר לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר מותנה ל-12 חודשי מאסר בפועל.

אשר לגזר דינו של הנאשם הסנגור הדגיש שהנאשם שלפני כבן 68 שנים, נעדר עבר פלילי שירת בצבא כצנחן, עובד בחברת אוטובוסים והובלות "מטיילי אילת" אשר הסכימו לקלוט אותו שוב לעבודה (לא הציג אסמכתא מ.ל.) ובעקבות ההליך חידש קשר עם ילדיו כאשר אין לו שום עניין לפגוע במתלוננת ומחלוקות בעניין הרכוש, ככל וישנן כאלה, ידונו במסגרת הליך אחר.

דין והכרעה:

9. תיקון 113 לחוק העונשין, קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור; בשלב השלישי יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. במקרה שלפני לא נטען אחרת ועל כן אין מחלוקת שמדובר באירוע אחד ועל כן ייקבע מתחם אחד כולל.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. **הערכים החברתיים** שנפגעו באימו של הנאשם על המתלוננת הינם שמירה על בטחונה האישי ובשלוות נפשה. אינטרס החברה הוא להגן על שלווה הנפש של הפרט מפני מעשי הפחדה והקטנה שלא כדין על מנת לאפשר לו לחיות את חייו בבטחה וללא מורא. אינטרס זה מקבל משנה חשיבות בתוך התא המשפחתי, במרחב הפרטי המוגן ביותר של האדם, ביתו.

12. **בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה של ממש בערכים המוגנים. הגם שלא נאמר מפורשות על ידי הנאשם שבכוונתו להרוג את המתלוננת פרשנות סבירה של דבריו "יש לי שני כדורים, אחד לך, אחד אני יתאבד" היא שזו משמעותם. הוסף לכך התנהגות המוסיפה משמעות לאיום שלאחר שנאמרו דבריו נכנס לחדרו והניח ידו על אקדח כשלידו מחסנית.

מנגד, עולה שהדברים נאמרו בסערת רגש של מי שחרב עליו ביתו וזוגיותו. אין כמובן להקל ראש בכך או לראות בכך הצדקה לדבריו או מעשהו, אך בהחלט עולה מהם שלא מדובר בפעולה עבריינית מתוכננת. כך, יש לתת את הדעת לכך שהאיום לא היה מלווה באלימות פיזית או מילולית. כאמור, יש לתת את הדעת על כך שהאירוע התרחש על רקע פרידת הצדדים לאחר 18 שנות זוגיות בזמן שחרף הפרידה ומשך כחוד וחצי לאחריה המשיכו הצדדים לגור תחת קורת גג אחת. בחינה של כל אלה מביא אותי לכלל מסקנה כי מידת הפגיעה בערך המוגן הינו ברף הבינוני-גבוה.

בעניין אברמסון שאוזכר לעיל סקרתי את **הפסיקה הנוהגת** בעבירת האיומים בין בני זוג ממנה ניתן ללמוד כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר של מספר חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בן 12 חודשים.

אל מול קביעה זו בחנתי את הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה ואשר פורטו בהרחבה בסעיף 8 לעיל לעניין מתחמי הענישה שנקבעו.

אשר לעבירת אי חידוש הרישיון המאשימה לא טענה לעניין זה ועל כן מקובלת עליי עמדת ב"כ הנאשם לפיה מתחם העונש בעבירה נע בין אפס ל-6 חודשים ולכל היותר שנת מאסר. עמדה זו מקובלת עליי גם לאחר שעיינתי ב-ת"פ 2814/08 שם הורשע נאשם בעל עבר פלילי בעבירה של אי דיווח אודות אובדן כלי ירייה במועד וכן אי חידוש רישיון עבירות לפי חוק כלי הירייה ונגזר עליו ביצוע של"צ בהיקף של 200 שעות ומאסר מותנה, וב-ת"פ 43633-03-13 שם הנאשם, בעל עבר פלילי, הורשע באי חידוש רישיון ואובדן כלי ירייה לפי חוק כלי ירייה ובעבירה של הזנחת השמירה על כלי ירייה לפי חוק העונשין. גזר הדין אישר הסדר אליו הגיעו הצדדים לאחר שבית המשפט מצא שההסדר הולם על פי ההלכה המנחה, ונגזר על הנאשם מאסר מותנה, קנס ושל"צ.

13. אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** עובדות כתב האישום מלמדות שלא קדם לאירוע תכנון

מוקדם, ועל כן לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המאשימה בעניין זה. אין מחלוקת שברקע האירוע היה אקדח וכן אין מחלוקת כי בדברי הנאשם הייתה התייחסות לאותו אקדח באומרו **"יש לי שני כדורים, אחד לך, אחד אני יתאבד"** (הטעות במקור מ.ל.). יחד עם זאת אני מקבל את עמדת הסנגור לפיה יש מקום להבחין בין מי שמכוון את הנשק ומאיים את לבין המקרה שלפניי בו לאחר האיום נכנס לחדר והניח ידו על הנשק אשר היה מונח על המיטה. חיזוק לעמדה זו עולה מתיאור הדברים על ידי המתלוננת והחברה (להלן: **סילביה**).

ב"כ המאשימה שב וטען במסגרת טיעוניו שעל בית המשפט להידרש לעדותה של המתלוננת וכי יש בה כדי לשפוך אור על עובדות כתב האישום. לדידו יש בעדות כדי ללמוד על חומרת העבירה ואשמתו של הנאשם ועל הנזק שנגרם והנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם.

אין מחלוקת בעיני או בעיני כל מי שעניו בראשו שאיום באשר הוא איום ומקל וחומר שהוא נשמע מפי בן זוג גורם לטלטלה בן בנו של קל וחומר שברקע האיום יש אקדח ולא משנה מה גילו, אם ברישיון הוא אם לאו. יחד עם זאת מבלי לגרוע בתחושותיה הסובייקטיביות של המתלוננת, לפחות כטענתה, אי אפשר להתעלם ממכלול הנסיבות כפי שתוארו על ידה ועל ידי חברתה סילביה כדי לעמעם או להקהות את התחושות או את מידת המסוכנות שנשקפה בפועל מהנאשם לחיי המתלוננת או חברתה. אין כמובן באמור כדי לאיין את ההסתכלות הרטרופספקטיבית או הענקת משמעות בדיעבד שהיא לגיטימית אך אינה עולה מהאירועים עצמם.

כך, למשל, האירוע היה בשעה 09:00 כנטען בכתב האישום המתלוננת העירה את חברתה סילביה בשעה 11:00 כך העידה סילביה: **"אני ישנתי, לילה לפני יצאנו והגענו מאוחר אז ישנתי. בסביבות 11:00 טלי באה והעירה אותי ואמרה לי בשקט יש פה שקית עם אקדח, לא ראיתי אקדח, הוא היה בתוך שקית קמח סגורה בניילון, היא אמרה לי תשמעי, צריך להוציא את זה מפה, קחי את זה לרכב בלי שחזי יראה"** (פרוטוקול עמ' 30 ש' 24-26). ברי שמי שמתכוון להרע לא עוזב את כלי הנשק ומאפשר נטילתו על ידי אחר. תיאור זה עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת שהסבירה שלא ברח מהבית עם האקדח משום שחברתה ישנה. ראש וראשון כל ההיזק, האקדח היה בידה, שנית והרי לנאשם אין כל סכסוך שיג ושיח עם החברה. כל זאת מבלי להיכנס לשאלה שעלתה בחקירתה אם העלתה טענה זו בעדותה במשטרה אם לאו. עוד יישאל מה טעם לאחר שהצליחה לשים יד על האקדח, הנאשם בחוץ כתיאורה משוחח עם בנה לא העירה בדחיפות את חברתה ונסו על נפשו ולא עשו כן גם לאחר שסילביה כבר התעוררה והוציאה האקדח מהבית למכוניתה. (פרוטוקול עמ' 11 ש' 21-26). כזכור נותרו המתלוננת וסילביה בבית עוד פרק זמן משמעותי שלקחו לעצמן להתארגן בבית. מבלי להקדים המאוחר גם בצאתן מהבית לא נסעו ישירות למשטרה כמצופה אלא לבית בנה של המתלוננת בבאר אורה להחביא האקדח בכספת.

כך, הגם שהאירוע התרחש בשעות הבוקר השיחה הראשונה למשטרה נעשתה רק בשעות אחה"צ-ערב מוקדם **"אני מניחה שזה היה בארבע וחצי"** (פרוטוקול מיום 10/2/20, בעמ' 10, ש' 24-29). בעדותה בבית המשפט המתלוננת תארה התכתבות עם בנה, התכתבויות שנמחקו מהטלפונים של שניהם (לדאבה אני יכול לקבל ההסבר של המתלוננת על מחיקת הודעתיה ותשובתה במענה למחיקת ההודעות של בנה **"הוא יעיד, תשאל אותו"** (פרוטוקול עמ' 13 ש' 5-20)), אך לא עשתה את המתבקש לצלצל למשטרה. השיחה עם המשטרה

נעשתה רק בשעות אחר הצהריים המאוחרות גם כאשר האקדח הוסלק כבר במכוניתה של סילביה. יתרה מזאת, במסגרת אותה שיחה המתלוננת רק דווחה על האקדח ללא כל אזכור של האיום (שם, בעמ' 10 ש' 26-32). עוד סיפרה כי לאחר האירוע שהתה בבית עוד כמה שעות (שם, בעמ' 20, ש' 5) במהלכן נכנסה להתלבש, ארגנה את הבית וחיכתה לחברתה סילביה שתתארגן, כל זה כאשר הנאשם לידן ומדבר איתן (פרו', עמ' 8, ש' 29-36). בכל הכבוד, מבלי לגרוע בתחושות המובאות מפני המתלוננת, מי שחש בסכנה אינו "מתארגן" אלא נס על נפשו. סילביה העידה שהיא אמנם לא הייתה עדה לאירוע עצמו שכן ישנה וטענה שהיא סובלת מכבדות שמיעה, אך ידעה לספר על מה שקרה. לאחר מכן סיפרה כי לאחר שהוציאה את האקדח לרכב לבקשתה של המתלוננת הן התלבשו, המתלוננת ארגנה את המטבח ואילו לאחר מכן רק יצאו (שם, בעמ' 31, ש' 1-5). המתלוננת וסילביה נסעו לבית בנה של המתלוננת בבאר אורה **"שמנו שם את האקדח בכספת, וזהו, אז נסענו לאילת, היא הייתה כל הזמן בטלפונים עם הבנים ואני חושבת שעומרי אמר לה מה את עושה, קחי את זה לתחנת המשטרה..."** (שם, עמ' 31, ש' 7-8).

מתיאור הדברים על ידי המתלוננת וסילביה ההשתהות בעזיבת הבית, ארגון המטבח, אי הבריחה מהבית כאשר האקדח בידי סילביה, כאשר, כאמור, גם בזמן שהנאשם שהה בחוץ בגינה ובנה של המתלוננת 'מעכב' אותו בשיחה וחרף זאת נשארו השתיים בדירה והתארגנו עוד למעלה משעה וחצי בחברתו של הנאשם, כשהוא אף יושב ומשוחח עם סילביה **"הוא ישב איתי בסלון והיא הייתה עדיין במטבח..."** (פרוטוקול עמ' 31 ש' 2-3) אני קובע, שוב בזהירות הראויה ומבלי שאני לרגע מקל בחומרת העבירה, שהנזק שנגרם או פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למרות שהיה מעורב אקדח שהוא בבחינת נשק חם, הוא ברף הנמוך ואינו בבחינת נסיבה מחמירה.

מכל המקובץ ובנסיבותיו של תיק זה אני קובע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר בן מספר חודשים ועד ל-15 חודשי מאסר.

בהקשר זה יאמר שלא הוצג לי מה המקור החוקי עליו הסתמכה המאשימה בבקשה לקבוע מתחם עונש הולם אשר אינו עולה ומתיישב עם הפסיקה שהוצגה בראש וראשונה על ידי, אינה מתיישבת עם הפסיקה אליה הפנה הנאשם או על ידי מותב זה בגזרי דין אחרים וזאת ללא תמיכת הדברים בפסיקה מתאימה כמצוות תיקון 113.

הגם שב"כ המאשימה טען כי סוגית האקדח הינה בבחינת טעם להחמיר עם הנאשם, בתיאור הנסיבות שעלה מן האמור לעיל דומני שלא היה מקום לשוות לאיום הנאשם נופך של מסוכנות שאינה עולה מהאירוע עצמו.

כזכור התרתי למתלוננת להביא עמדתה במסגרת הטיעונים לעונש והיא טענה שמאז האירוע לא שבה לעצמה, כדבריה. טענה זו לא גובתה בראיה. מבלי שבית המשפט מקל ראש ברגשותיה של המתלוננת, מעדותה בבית המשפט עולה שעבודתה ומסלול חייה כמי שלומדת ומשמשת כמורה מחליפה בימי רביעי וכמורה מן המניין בימי שישי לא נפגעה בעקבות האירוע (פרוטוקול, עמ' 20 ש' 29-10 וכן עמ' 21, ובעיקר ש' 15-19).

אשר לסוגית הסטייה מהמתחם, בהמשך לאמור לעיל לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

בגזירת העונש המתאים לנאשם זקפתי לזכותו של הנאשם את ההודאה באשמה ולקיחת האחריות ומנגד זקפתי לחובתו את העובדה כי ההודאה נעשתה רק לאחר שהסתיימה פרשת התביעה. זקפתי לזכותו של הנאשם היותו נעדר כל עבר פלילי אל מול גילו וכן טענתו כי הוא עתיד לשוב ולנהל חיים נורמטיביים של עבודה ומשפחה. מנגד, הנאשם לא הציג אסמכתא לאותה עבודה ולא הביא לעדות את בני משפחתו, לרבות גרושתו, אשר יוכלו לאמת את חידוש הקשר הנטען, הגם שכאמור הגיעו הצדדים להסדר.

14. נתתי את דעתי **להרתעת הרבים והיחיד** בגדרו של המתחם, וזאת כדי להרתיע מהפגנת איומים בכלל, כלפי נשים בפרט וכלפי בנות זוג מקל וחומר.

15. מכל המקובץ, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 8 חודשים בקיזוז ימי מעצרו.

סוף דבר:

16. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

8 חודשי מאסר בפועל בקיזוז ימי מעצרו החל מיום 18.10.2019.

10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת איומים שתופנה כלפי בת זוג.

פיצוי למתלוננת בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם, בשל המצב הכלכלי השורר במשק בשל מגפת הקורונה, תוך 60 ימים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר.

התחייבות - הנאשם יתחייב כי הוא ישלם סך של 5,000 ש"ח, אם תוך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר יעבור על עבירות נוספות בהן הורשע.

ניתן היום, י"ב ניסן תש"פ, 06 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.